

[Ole Bjørn Kraft.]

tyde, at den investering, der har fundet sted, kan blive død kapital.

Det er naturligvis klart, at først devalueringen og siden Koreakrigen har forværret vor situation betydeligt. Når man læser om det sidste engrospristal og det misforhold, der her er afsløret mellem eksport- og importpriserne, kan man næsten ikke forstå, at det kun er et år siden, at eksportpriserne oversteg importpriserne. Regeringen bærer ikke ansvaret for de prisstigninger, som er kommet til os udefra, men jeg kan ikke frigøre mig fuldstændig fra den tanke, at hvis vi ikke havde fulgt sterling til bunds, kunne vi have krævet Englandsaftalen revideret og dermed åbnet en mulighed for et bedre prisforhold. Men hvad regeringen bærer ansvaret for er, at Danmark ikke straks drog konsekvenserne af devalueringen. I modsætning til andre lande som f. eks. England og Norge, der indstillede sig på at spare og holde igen, lod vi tingene gå, som om ingenting var hændt. Først nu, et år efter, forstår man nødvendigheden af en konsekvent nedskæring af de offentlige budgetter. Regeringen har styret sin skude uden mål og med, og nu er den ved at løbe på grund, men regeringen kan ikke sige, at den ikke er blevet advaret i tide.

Det kan kun være med tilfredshed, vi hører om finansministerens sparebestrebelse. De ligger helt på linie med, hvad jeg på mit partis vegne anbefalede allerede i februar. Men sparebestrebelseerne må ikke alene gå ud på at formindske statens og kommunernes drifts- og anlægsudgifter, men bør også give den private opsparring opmuntring og støtte. Det kan ske ved lettelser i skatten på opsparede beløb, det kan ske ved præmieobligationslån eller ved konjunkturbestemte statsobligationer, således at den, der anlægger sine penge i disse papirer, kan være sikker på, at de har den samme købekraft den dag, de udbetales, som da de blev anvendt til købet. Også andre fremgangsmåder kan overvejes. Der må være fantasi og vilje til at gå udoktrinære veje; det må være målet at gøre befolkningen til aktive medarbejdere i saneringen og helbredelsen af landets syge økonomi.

De tal, den højtærede handelsminister meddelte om valutasituationen, kan nok få det til at svimle for den jævne mand, og

så er det hele vel næppe taget med endnu. Vi når nok milliarder, inden diskussionen er afsluttet. I øjeblikket klarer vi os ved at trække på vor kvota i den europæiske betalingsunion. Vi fik oplyst, at der allerede er trukket halvdelen af den såkaldte dollarfri kvota. Overstiger vort træk 270 mill. kr., skal der præsteres dollars. Jeg forstår, at man frygter, det kan blive tilfældet. Regeringen tænkte allerede på det forud for valget ved de forslag, som den dengang forelagde. Jeg vil bede den højtærede handelsminister oplyse tinget om, hvorfra han vil få disse dollars. Hvorledes forholder det sig i det hele taget med denne kredit? Forholder det sig ikke sådan, at vi kan komme ud for krav om en forholdsvis hurtig tilbagebetaling? Og hvad gør man så?

Den bedste måde at løse vort valutaproblem på var, hvis vi kunne opnå nedsættelse af importpriserne. Hele dette spørgsmål er jo blevet højaktuelt ved forløbet af Englandsforhandlingerne, der har vist, at vi dårligt nok er herre over de priser, vi skal sælge vore varer til. Det foreløbige resultat, smørforhandlingerne med England har fået, er højst utilfredsstillende, men det er en sag, som ikke alene angår landbruget, men hele det danske samfund. Jeg håber på et regeringsinitiativ til at lægge hele dette spørgsmål op i et højere plan. De engelske forhandlere erklærede, at de ikke var kompetente til at forhandle andre emner end smørprisen, men så synes jeg, man skulle undersøge, om det ikke er muligt at få kompetente forhandlere, der kan drøfte det for os så ugunstige samhandelsforhold med England. Samtidig må vi overveje, hvad vi kan gøre, hvis vi nu ikke kan få indrømmelser. En vej er at eksportere noget mindre til England f. eks. ved at ophæve smørrationeringen, for man kan da i hvert fald ikke forbyde os at spise smørret selv. En anden er, som det er påpeget, at søge at oparbejde mælken til andre produkter, som lader sig sælge på mere rentable vilkår. Jeg vil bede regeringen overveje, om det ikke var en idé at realisere det konservative forslag, vi i sin tid fremsatte om en landbrugskommission, som med fremtiden for øje kunne undersøge alle de problemer og muligheder, de stærkt ændrede vilkår på verdensmarkedet har skabt for os.

Vi har nu af regeringen fået at vide, hvor